

Vladimir Ghika și preoția sa

SLUJIREA CELOR BOLNAVI

În mesajul său pentru Ziua Mondială a Bolnavului din 11 februarie 2010, Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea se adresează în mod special preoților ca slujitori ai celor bolnavi, chemați să fie „semn și instrument al compasiunii lui Cristos, care trebuie să ajungă la orice om marcat de suferință”. Și continuă Papa: „Vă invit, iubiți preoți, să nu încetați să le dați îngrijire și alinare”. Această preocupare a Sfântului Părinte, pe de o parte, și imaginea folosită pentru a ilustra evenimentul, pe de altă parte, m-au condus la Monseniorul Ghika. Este cunoscută atenția pe care Vladimir Ghika a dat-o celor bolnavi, atât în tinerețea sa cât și ca preot. Până și arestarea sa, după cum spun biografii, a avut loc în contextul unei vizite la un bolnav. Această preocupare continuă, ca și faptul că pentru mai mulți ani s-a dedicat studiului acestei boli și îngrijirii bolnavilor de lepră, l-a inspirat pe Ion Brad să compună poemul care îl pomeneste pe Monseniorul ca „prinț al leproșilor”.

Despre teologia și pastorația suferinței la Vladimir Ghika s-a scris de mai multe ori în această revistă. Părintele Andrei Munteanu a făcut pe pagina de internet www.vladimirghika.ro o arhivă a articolelor din *Actualitatea creștină* în secțiunea „altele” și le puteți reciti, dacă nu mai aveți numerele de revistă din trecut. În aceste rânduri ne propunem să observăm două aspecte ale slujirii celor bolnavi în viața Slujitorului lui Dumnezeu.

Un prim aspect este

sinergia. Special am ales acest cuvânt, ca să nu trecem ușor peste el. Slujirea lui a fost întotdeauna o împreună-lucrare cu Dumnezeu. Se poate vedea acest lucru în faptul că rugăciunea era prezentă atât în pregătirea vizitei la bolnavi cât și după vizită, el însuși făcându-se instrument al inspirației divine în propunerea de rugăciuni pentru aceste momente. „Cel căruia îi dăruiești ceva ar trebui să simtă că darul tău vine de la Dumnezeu”, spunea el; cel bolnav pe care îl vizitezi ar trebui să simtă că vizita este din partea lui Dumnezeu, parafrazez eu, cred fără a exagera. Această conlucrare cu Dumnezeu în slujirea celor bol-

navi nu face ca efortul uman al preotului să se diminueze, însă face ca roadele să fie infinit mai bogate, dacă vorbim în termeni de consolare și de alinare.

Un alt aspect al slujirii celor bolnavi din partea Slujitorului lui Dumnezeu Vladimir Ghika este colaborarea. Într-adevăr, acest cuvânt este sinonim cu cel precedent, însă noi îi dăm aici un înțeles diferit și anume acela de împreună lucrare cu semenii în favoarea celor bolnavi. Citim în biografiile Monseniorului despre Casa Betleem și apoi despre primul spital pentru cei săraci în București, proiecte pe care nu le-a înălțat de unul singur ci cu sprijinul multor altor persoane. De fapt, dacă citim „vizitarea săracilor” descoperim o serie de conferințe pe care tânărul Vladimir, la 30 de ani, le ținea Asociației Doamnelor de Caritate din București. Acestea au susținut în timp proiectele Surorilor de Caritate pe care Ghika le-a adus în România și cu care a „luptat” împotriva suferinței în timp de război ca și în timp de pace.

Sunt două aspecte ale unei slujiri de o viață, am putea găsi și multe altele, însă acestea vin să explice ceea ce Papa spune în mesajul cu care am început această reflexie: „Timpul petrecut lângă cel care este în încercare se revelează rodnic în har pentru toate celelalte dimensiuni ale pastorației!” (UPF)

Mons. Ghika și Ficele Carității de la spitalul Saint Vincent de Paul